

Los Apóstoles Eslavos San Cirilo y San Metodio conmemoraremos con los actos:

1. DE JULIO a las 10 horas: misa en Avda. del Campo 1653.

8. DE JULIO a las 15 horas: acto religioso en Avalos 250 y luego la asamblea de la Cofradía y una fiestita familiar con té y cine en Paz Soldán 4924.

CIRILOVA NEDELJA

Ta naš praznik bomo praznovali takole:

1. JULIJA NA AV. DEL CAMPO ob 10 uri: sveta maša, kjer bomo gotovo slišali prav lepo petje na čast Svetima Bratoma.

8. JULIJA POPOLDANSKA SLOVESNOST na Avalos 250 z začetkom ob 15 uri.

Po končani svečanosti v cerkvi bomo imeli zbor Bratovščine in nato čajanko in družabno prireditev.

Prosimo gospodinje in gospodarje, da poskrbite kaj za na mizo, za jedačo in pijačo, da bo "šagra" polna, da bo "žegnanje" kot se spodobi.

Toda obra grande supone heroísmo. Sobre el heroísmo de San Martín, famoso general de los Andes, estriba la grandeza de la Argentina.

Entre los majestuosos picos de los Andes se forjó la libertad de la Argentina grande.

El 9 de Julio es una gran fecha patria argentina, día de la Independencia que nos hace recordar entre otros prohombres argentinos especialmente a San Martín que tan decisivamente contribuyó para la formación de la gran Argentina libre con su famoso ejército de los Andes.

General San Martín je najodličnejši tvorec argentinske samostojnosti. Rojen je bil 1778 leta. 7 letnega so peljali v Španijo, kjer je bil v vojnih šolah in je videl od blizu vojno v času, ko je Napoleon vdrl v Španijo.

Vrnil se je v Argentino po majniški revoluciji in sprevidel resnost položaja. Z navdušenim sodelovanjem pravih rodoljubov je organiziral močno armado v zavetju mendoških hribov in od tam s spretnim načrtom napadel špansko vojsko v Čile in v Perú. Dosregel je popoln uspeh in je v naslednjih vojnih in diplomatskih aktih uspešno vreči iz dežele Špance, kateri so bili preveč zaposleni v Evropi, da bi mogli zadosti izdatno silo postaviti v južno Ameriko, ki je tedaj že vsa dvignila zastavo svobode od Centralne Amerike, kjer slave generala Bolívarja, do Perú, kjer je glavni narodni junak general Sucre pa do San Martina, katerega dolgujejo svojo narodno svobodo vse dežele južne Amerike, ki leže južno od Ekvatorja.

Ko je svoje delo dovršil se je umaknil iz tukajšnje javnosti in je umrl v Franciji l. 1850. Njegov grob je v Bologne Sur Mere, kjer je sedanja vojna divjala tudi čez njegov spomenik, a ga je le malo poškodovala.

David Doktorič:

OB BLATNEM JEZERU

Pred duhom iz davnosti vstaja povest naših slavnih dni, spomin, ko se ta mi poraja, otožnost mi v srcu budi.

Glas pesmi se naših razlegal je ob jezeru Blatnem nekdanj, to zemljo Slovenec obdelal, Slovenec spremenil je v raj.

Poprej tu zavratno močvirje bilo naokoli je vse, a v času povesti že vir je bogastva slovenske zemlje.

In v trdnem tem Blatnem je gradu naš Kocelj modro kneževal; z junaki je proti sovragu naš narod krepko varoval.

Ves Blatograd, glej, je v zastavah, pod njim pa ves narod je zbran. — "Kaj, Kocelj, naš knez, mar proslavlja posebno slovesnost ta dan?" —

"Da! Našega, veš, sta vladarj obiskat poslanca prišla, zastopnika menda cesarja mogočnega grškega sta!" —

A nista prišla radi slave, posvetne minljive časti! Modrosti apostola prave resnico učita ljudi.

Kako je vsem v srcih vzkipele ko Ciril je govoril ljudem z besedo slovensko veselo, domačo in drago njim vsem!

Metod pa se menil je z njimi v slovenščini mili lepó s ponižnimi in bogatini; nikdar se ni čulo takó.

Po javnem prelepem sprejemu knez Kocelj oba pogosti, v zadregi je, vidi se njemu, zadosti lu dali časti.

"Med mojim ostanita ljudstvom, od vseh teh le mojih gradov zberita za stan si poljubno, vzemita zlata si, darov!" —

"Ne moreva dolgo ostati, drugam naju kliče dolžnost; izmed pa darov si izbrati, to nama dovoli prostost!"

Nadarjenih dečkov izberi in nama izroči jih vse, vtrditi jih hočeva v veri, učiti jih vede lepe.

Pa pisati, brati besedo slovensko, domačo gladkó, to delo koristno in resno služilo bo ljudstvu zelo.

Položil slovenski prosveti boš temelje trdne ti s tem, ta stavba viharjem stoletij vselej kljubovala bo vsem!

Plačilo, o knez, ti bo večno, če naju poslušáš sedaj, in ljudstvo na veke hvaležno slavilo te bo vekomaj."

Učencev bila sta že vzela s seboj iz Slovaške na pot, med nje še Slovencev sprejela sta sveta Ciril in Metod.

Nad mesecev šest sta učila te dečke in verni naš rod, nato pa sta v Rim napoltila po zemlji slovenski se tod.

Je ura slovesa odbila, sam Papežev kliče jih glas, iz rok naj Njegovih razlila bi milost po njih se na nas.

Slovenci! Hvaležno slavimo Cirila, Metoda srčno in Kocelja kneza hvalimo, ki slušal je brata zvestó!

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je mesečnik.

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48-3361 (48-0095)

Kličič od 11-13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59-6413

Reg. Prop. intel. 155424

CERKVENI VESTNIK

1. JUL.: Masa na Paternalu za
† Francisko Coja in † Anton Mahelj.
Pri sv. Rozi za † Franc Stoua ob
12 uri.

Molitve se ne vrše. Telovska procesija pri Sv. Rozi ob 15 h.

8. JUL.: Masa na Avellanedi v dober namen.

Pri sv. rozi za † Jožef Rožič.
Montve in čajanka na Paternalu ob 15 uri.

15. JUL.: Maša na Paternalu za † Anton Jug in † Marija Jug.

Pri sv. Rozi za † Janez Sirok ob 12 uri.

Montve in shod Bratovščine na Avellanedi.

22. JUL.: Maša na Avellanedi za stariše Kapič.

Molitve na Paternalu.

27. JUL.: Maša na Paternalu za † Ido Mavec.

Molitve na Paternalu.

POROČILI so se FORTUNATA DOKTORIC in LUIS DUARTE pri sv. Rozi. Nečakinja č. g. Davida Doktorić je ustanovila novi dom v San Adresu.

V LURDESU sta se poročila 16. junija AVGUST COTIC iz Bilj in MILENA CUCIC iz Vertojbe. V lepo okraseni cerkvi in med prijetno godbo in obilnimi lučmi se je izvršila poroka, nakar je vsa družba odhitela na ženinov dom v Avda. Fr. Beiró 5388. Zbrala se je prav vesela družba samih Slovencev brez izjeme. Zvečer pa se je zbrala širša družba, čez 200 oseb v dvorani GPDS v V. Devoto.

V CIUDADELI se je poročil ANGEL ČESINI, ki je vzel za ženo KLOTILDO EVO PROTI dne 2. junija.

KRŠČENA je bila pri sv. Rozi MARGARITA IVANKA HOZJAN.

† LUDVIK TROŠAR iz Murske Sobote je postal žrtev poklica v Llavallolu, kjer je delal v tovarni "Firestone" in se je prevzdignil.

† FRANC JARC, doma iz Globodola na Dolenskem je umrl 10. junija v bolnici, star 45 let. Zapušča ženo, sinčka in hčerko. Mnogi njegovi znanci in rojaki so ga spremili na zadnji dom na pokopališču Flores.

† STEFAN MUROVEC, star 40 let, doma iz Čepovana je zapustil svojce za vedno 18. aprila. Bolehal je sicer že dalje časa na želodcu, a smrt je prišla nepričakovano. Zapušča ženo, ki je iz Mendoze, in 2 hčerki. Živel je na Paternalu, od koder so ga spremili na zadnji poti na Čakarito.

† ANICO VODOPIVEC, nežno cvetko, ki je štela komaj nekaj mesecev je 12. junija nemila smrt izrgala iz rok starišev, nebeški vrtnar jo je pa presadil na večne livade, kjer ni ne smrti, ne solžá, ne bolečin.

TRST Y VENECIA JULIA

Al terminar la guerra de 1914/18 los eslovenos aceptaron la orden del alto mando aliado y retiraron sus tropas de Trieste y Goricia, conando en la "justicia internacional". Los italianos, completamente derrotados en Isonzo y huyendo hasta Piave, luego de deponer las tropas austriacas las armas, inventaron el "triumfo de Vittorio Veneto" donde no hubo ni siquiera ninguna batalla, y procedieron luego a la ocupacion de los pueblos eslovenos que hallaron todos con bandera blanca izada. Entraron así en Goricia, Monfalcone, Trieste, Idria, sin que se disparara una sola bala... No obstante muy distinta seria la marcha de los acontecimientos, si el pueblo sospechara la trampa que le prepararon los aliados, que luego entregaron a Italia aquellas regiones.

En base de esta experiencia fatal y desconociendo de la prometida justicia de la Carta del Atlántico tomaron los yugoslavos esta vez una actitud más firme: Ocupar nomás lo que es esloveno y croata, que es toda Istria y las provincias de Trieste y Gorizia.

El objetivo completo no fué logrado, pero fué demostrada la firme voluntad de Yugoslavia, y documentado el derecho yugoslavo sobre Goricia, Trieste con el litoral esloveno e Istria.

La exigencia inicial del alto mando aliado, de retirarse las tropas yugoslavas de toda Venecia Julia fué reaucida y se estableció la linea de demarcación temporaria al este de Pola-Tries-

NAROČNINA IN TISKOVNI SKLAD

Vedno je treba ponavljati prošnjo, pa še jo nekateri preslišijo in še odlašajo. Le ganite in poravnajte tisti, ki ste zastani z naročnino in priložite še kaj za tiskovni sklad, kakor so storili sledeči:

Zgonik 1.—, Domicelj 8.—, Sterle 3.—, Slejko 2.—, Vidmar 6.—, Semole 2.—, Skledar 2.—, Hribar 1.—, Brajer 5.—, Abramič 1.—, Fon 1.—, Cogorno 3.—, Pisk 1.—, Skamperle 1.—, Ražman 1.—, Škarabot 2.—, Mlakar 1.—, Zobec 3.—, Espinosa 3.—, Jurič 1.—, Brankovič 1.—, Fajt 1.—, Particari 1.—, Remec 2.—, Bandelj 1.—, Terbižan 1.—, Bregant 1.—, Škaber 1.—, Danev 1.—, Trobec 1.—, Markič 1.—, Mužič 1.—, Klinkon 1.—, Sinigoj 14.—, Ličen 1.—, Kralj 1.—, Remec 3.—, Hanzelj 1.—, Rožič 2.—, Dravec 1.—, Gregorič 1.—, Živec 1.—, Horvat 1.—, Pečenko 1.—, Furlan 2.—, Šatej 1.—, Nemanjč 5.—, Ličen 1.—, Persolja 3.—, Purrič 1.—, Tavčar 1.—, Ušaj 2.—, Podlogar 2.—, Požar 1.—, Primožič 1.—, Filipič 1.—, Naglič 4.—, Bratina 4.—, Majeršič 2.—, Perič 1.—, Kokoravec 2.—, Kunič 2.—, Počkaj 1.—, Pipan 2.—, Sancin 1.—, Lisjak 1.—, Kavčič 1.—, Trpin 1.—, Volčič 1.—, Špacapan 2.—, Bitežnik 1.—, Žigon 1.—, Ivančič 1.—, Šajn 1.—, Tomšič 1.—, Gergolet 3.—, Matajurc 1.—, Zaletel 1.—, Muri 2.—, Berden 2.—, Berden 1.—, Pasicnjak 1.—, Basanese 3.—, Furlan 1.—, Razni v manjših zneskih in neimenovani 7.—.

† MARIJA MERKUŽA, por. DEVETAK je po daljši bolezni zapustila solzno dolino. Na smrt lepo pripravljena je umrla 11. junija. Doma je bila iz Gorice. Sestra vsem rojakom znanega pevovodje g. Merkuže, zapušča tu moža in dva že odrasla sinova. V Ameriko je prišla pred 15 leti. Njen dom je bil v La Verde v Čaku, a je umrla v Bs. Airesu pri bratu, od koder jo je na poslednjem potu spremlilo mnogo rojakov. Stara je bila 49 let.

LÁ VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual.

Dirección: Pasco 431

U. T. 48-3361 y 0095

Director: P. Juan Hladnik

Administración: Paz Soldán 4924

U. T. 59-6413

Suscripción anual \$ 2.—.

te-Goricia, dejando así a disposición yugoslava el puerto de Reka (Fiume) y algunos puertos menores de Istria occidental.

Algo más de la mitad del territorio disputado ya pasa así al poder de Yugoslavia. Las tropas yugoslavas evacuaron la región al oeste de dicha línea, dejando pequeños guarniciones conforme con lo estipulado en el convenio, firmado en Belgrado entre los mariscales Tito y Alexander.

El 12 de junio ya quedó la situación normalizada. El retro yugoslavo de Trieste se realizó sin demostraciones clamorosas, pero en Goricia, cuya población es eslovena en gran mayoría hubo escenas de despedida entre lágrimas pidiendo la población a los yugoslavos que vuelvan pronto y que por nada abandonen a Goricia otra vez a la esclavitud extranjera.

La administración de las regiones, que pasaron a poder de tropas aliadas se realiza ahora con el estatuto establecido entre los representantes aliados y yugoslavos.

La suerte de esas regiones será definitivamente fijada en la conferencia de la paz. Todos los demás rumores que hacen circular los círculos simpatizantes con los italianos carecen de fundamento.

LA SITUACION EN YUGOSLAVIA

El jefe de gobierno yugoslavo visitó los centros principales del país. En Eslovenia habló en Ljubljana, Celje y Maribor, prometiendo actitud firme en el asunto de las regiones eslovenas de Goricia, Trieste, Istria y Carintia. "No queremos nada ajeno, pero tampoco daremos lo nuestro", ésta es la consigna.

Los estragos que causó la guerra, los saqueos, las matanzas en masa y las expediciones punitivas no se conocen aún. Pero se reveló que la industria en Eslovenia sufrió poco daño y ya está prestando grandes servicios al restablecimiento económico del país.

Otra es la situación en Venecia Julia, donde han sido retiradas las maquinarias a Italia.

En Osiek aseguró Tito todas las libertades democráticas y que dentro de poco se realizarán las elecciones en las cuales podrán poner sus listas todos los grupos políticos, menos los de tendencias nazifascistas.

La situación de la iglesia no fué todavía aclarada. Se nota una fatal escasez de clero, asesinado bajo la dominación nazi.

Se dirigió a Tito una delegación de obispos católicos, pero no se conocen los asuntos allí tratados.

También se supo que el asunto del "colaboracionismo" sigue causando muchas complicaciones y que hay un número notable de eslovenos y croatas, antes declarados opositores del comunismo, que están ahora procesados si no logran salvarse. Sin embargo quedó la situación últimamente muy aliviada con la declaración oficial, de que ya no se investigará a nadie su actitud política anterior, con tal que demuestre su buena voluntad para cooperar sinceramente para la restauración de la patria.

BODIMO PREVIDNI!

V zadevi Trsta in naše Primorske smo že neštetokrat tožili in vedno bridko občutimo, ko vidimo, kako si to našo deželo hočejo zvičajno ali nasilno prisvojiti drugi. Koga ne bi bolela ta krivica! In še bolj nas, ki poznamo tiste kraje in ljudi in vasi in mesta; ki vemo da je vse tisto naše od pamtiveka, ki smo od tam doma.

Pa se oglašajo nahujskani Italijani, katerim so njihovi kričači zabili v glavo, da je tista zemlja laška in kričijo do neba, da je krivica, če bi se tisto dalo nam, ki nam pristoji.

Kdo ne bi razumel te logike. In od kod vendar to, da je moglo priti 40 milijonov Italijanov na tako krivično zahtevo?

Zato, ker so slepo poslušali in lahkomišljeno verjeli tisto, kar se jim je prijetno slišalo. Vsak pač rad vse stvari prikroji po svojih željah. To je ravno narobel!

Ne po željah, marveč po pravici in po resnici mora iti vse. Ne po besedah prvega gobezdača se meri resnica in pravica, temveč po tem kakor je sama v sebi.

To veliko resnico navajam zato, ker je prav da vemo, kako lahko človek v svoji prenenjenosti sprejme nekaj kot resnico, kar je pa pogrešeno. To velja tudi o stališču, katerega nekateri rojaki zavzemajo nasproti papežu.

Za nas Slovence je pač velika nevšečnost to, da ima papež svoj sedež v Rimu, ki je glavno mesto naših najbolj zopernih zatiralcev. Tudi nam nič kaj ne gre v naše račune, zakaj je papež Italijan . . . Toda ne eno ne drugo nas ne sme zapeljati, da bi zgubili prevdarnost in pravičnost v presoji dogodkov, kajti pri vseh teh postranskih okolnostih je rimski papež poglavar katoliške Cerkve in ga moramo zato motriti iz tega stališča. Tisto, da je v Rimu in da je Italijan je postranskega pomena, kajti ne bo vedno v Rimu in ni bil in tudi Italijan ne bo vedno, o tem smo prav lahko prepričani.

Pa to ni tisto, kar sem hotel spomniti.

To kar me je navedlo na to da zapišem te vrste je, ker slišim, da so nekateri vse preveč pod vtisom govorenja in pisanja ljudi in časnikov, kateri namenoma sejejo nerazpoloženje proti poglavarju svete Cerkve in lažno predstavljajo stvari drugačne kot so v resnici.

Trdijo, da je papež šele sedaj obsodil nacizem in fašizem, kar je neresnica.

Resnica je to, da Mussolini ni nikdar spoštoval nobenega dogovora, če ni bil v prid njegovih fašističnih načrtov in papež proti takim maniram ni imel drugega kot ostro besedo, katero so pa v Italiji prikrili, dočim smo v Jugoslaviji zvedeli premnogo o prizadevanju Vatikanu za pravice slovenske manjšine glede cerkvenih in verskih stvari. Toda Mussolini je vse tisto po doslednih fašističnih metodah skrnil pred Italijani; prav posebno pa so pazili na to, da bi ne zvedel noben Slovenec, kadar je papež nastopil v obrambo naših pravic.

Prav taka je zgodba s Hitlerjem.

Ko je bil nacizem na svojih početkih, pred 20 leti, ko je bil sedanji papež za nuncijski v Münchenu na Nemškem, je prišel k njemu Hitler in ga prosil, da bi sodelovala z njegovim obnovenim načrtom katoliške cerkev. Obljubil je tedaj, da bo že dokazal svojo hvaležnost napram Cerkvi, kadar bo ta ideja prišla na vodilno stališče . . . Pa ga je tedanji nuncij Paccelli gladko odklonil, ko je preštudiral 20 strani dolgo spomenico, v kateri je Hitler razložil bistvo svojega programa.

Od tedaj je Hitler ostal sovražen njemu in seveda tudi Cerkvi.

Od dne, ko se je sprožil vojni vihar pa vse do konca je vladala ostra napetost med Vatikanom in Hitlerjem, ki je bila toliko bolj težka, ker je prejšnji papež leta 1937, ob priliki solvesnega Hitlerjevega obiska v Rim, ko so razobesili po Rimu nacijski križ, dal zapreti Vatikan in se umaknil v Castelgandolfo. Hitler je želel biti tedaj sprejet v avdienci in ogledati si vatikanske muzeje, pa mu je bilo s tem papeževim korakom vse to onemogočeno.

Kdo bo torej trdil, da je Cerkev sodelovala z nacizmom ali fašizmom. Kdor zamenjava laški Rim s katoliškim Rimom, Mussolinijev Rim s Petrovim, kaj lahko postane pristranski in obsoja ravnanje cerkvene glavarja, toda s tem dela krivico vedé ali pa nevede. Kdor hoče o tem soditi, naj najprej prevdarno ugotovi, kaj je resnica in potem šele dela sodbe.

BRATOVŠČINA ŽIVEGA ROŽNEGA VENČA

ima za Paternal svoj glavni shod na Cirilovo nedeljo 8. julija na Avalos 250 ob 15 uri. Za vse člane bratovščine je shod obvezen. Po cerkveni svečanosti se bo vršilo zborovanje na Paz Soldán 4924, kjer se bo podalo poročilo o delu Bratovščine, se bo vršila izvolitev nadaljnega vodstva in nato bo čajanka z družabno prireditvijo.

Gospodinje in dekleta prosimo, da poskrbite za prigrizek in za okusen čaj, možki pa boste poskrbeli, da bo tudi kaj mokrega.

Začetek je že ob 15 uri, ker smo v mrzlem času, popoldne pa je bolj toplo. Pa tudi zato, da bo nato vsakemu dan čas, da pohiti potem še v Villo Devoto, kjer se vrši dobrodelna prireditev za pomoč potrebnim rojakom.

Na razpolago so lepi rožni venči po 1.50 in 3.— \$.

Ni prav, če je kdo tako pozabljen, da vse sproti pozabi, kar je sedanji papež v letih sedanje vojne grozote povedal nasproti divjanju nemških okrutnežev proti nedolžnim žrtvam tako na Poljakem kakor v Sloveniji, tako na Češkem kakor v Nemčiji sami in Italiji. In vse to se je godilo v letu 1941, ko je bil Hitler še pijan zmage in je imel v roki moč, da se maščuje nad papežem in Cerkvijo, kar je na refinan način tudi delal, ni si pa upal na dan še tedaj s tem, kar je imel pripravljeno za pozneje, ko bo "gospodar sveta". Za tedaj je namenil, da bo Vatikan izropal in Cerkev sploh vničil. V Vatikanu so to vedeli že več časa, toda s prenenjenim nastopom bi se izvala samo brezplodna zatiranja, ki jih je že itak bilo preveč, kakor pričajo tisoči duhovnikov po zaporih.

S nagovorom 2. junija je papež na kratko pokazal ves razvoj boja med Hitlerjem in Vatikanom in izrekel hvale Bogu, da je ta najnevarnejši sovražnik svete Cerkve od njenega postanka agnil.

Ob enem pa je izpregovoril resne besede njim, kateri imajo v rokah krmilo narodov, da naj strnjejo vse svojo dobro voljo k temu, da zavlada na svetu resnična svoboda za vse narode.

Iz papeževih besed zveni tudi bolesta skrb za stvari, ki so sledile koncu vojne. Imenovana je tudi Slovenija in Hrvaška. Nekateri so se razburili, ko so to čitali. . . Mi pa, ki poznamo razvoj dogodkov v domovini, ki vemo, kakšno ozračje je vladalo med partizani in drugimi skupinami, katere niso simpatizirale s komunizmom, se ne vznemirjamo nad tem kar je omenil papež, pač pa s strahom pričakujemo bolestin novic, ki nam bodo prinesle točne podatke o strahotnih žrtvah, katere je doprinesel naš narod kot žrtev nacističnega nasilja in medsebojnega bratskega boja, v katerem je izginilo premnogo najboljših Slovencev.

Nikar ni prav, da kdo kar slepo obsoja Cerkev in njenega glavarja, posebno pa ne med nami Slovenci, kajti ravno duhovniki, iz vrst in po nauku katoliške Cerkve so bili glavni tvorci naše narodne samobitnosti. Zgodovina se ne piše s peresom časnikarjev, ki vedno skušajo ugajati bralcem in jim resnice ni nič mar, pa tudi je ne pišejo počestni politikani, kateri vse vidijo skozi naočnike svoje mržnje proti veri in Cerkvi. Cerkev je večna in božja, ljudje pa smo razburljivi in od danes do jutri.

¡Yo creo en Dios, pero...!

Vivimos en una época racionalista. Los progresos de la ciencia aclararon muchos secretos ante los cuales el hombre antiguo no tenía explicación ninguna. La electricidad, los efectos de altas temperaturas, los procesos químicos, varios rayos, el funcionamiento del organismo humano, los nervios, las glándulas, los microbios, el magnetismo animal, la telepatía... el hipnotismo... y tantos fenómenos que antiguamente se consideraban fuera del alcance de las potencias normales del hombre y hoy constituyen objetos de experiencias y estudios.

Muchos hay que deslumbrados por estos resultados maravillosos sucumben a la opinión de la gente incrédula, de que el orden sobrenatural ha de desvanecerse por completo con aún mayor progreso científico que reducirá todo lo desconocido y misterioso a fórmulas y elementos racionales.

Los científicos sabios reconocen claramente que hay límites de actividades humanas y reconocen el mundo metafísico. Solo los de poco alcance se empeñan en violar lo inalcanzable con su bruta ignorancia o su atrevida incredulidad. Les da trabajo, y qué trabajo, comprender el funcionamiento de lo creado y ya se atreven a negar la existencia del creador... Como los niños, que no les importa ni el costo ni el arte de sus chiches y los destrozan con un aire triunfal...

Sobrepasa ya todos los extremos de la lógica humana el negar a Dios. Por eso pocos llegan hasta ese absurdo. Pero aunque no lo niegan tampoco deducen las consecuencias lógicas. No les importa ni de Dios, ni del orden metafísico, ni de la ley de Dios y de la relación del hombre hacia El.

¿Por qué será?...

¡Cosa sencilla! ¿Por qué la piedra cae siempre hacia abajo? ¿Por qué el agua nunca corre cuesta arriba?... Es, porque la materia gravita hacia abajo. Por eso el hombre, materialista, entregado a sus propensiones carnales, gravitan hacia la materia. Sólo la inteligencia desapasionada es capaz de penetrar hacia arriba, donde está la luz divina. Recién cuando subordina sus tendencias materiales a la evidencia que le impone la razón, logra desvincularse de las cadenas de la materia para hacerse dueño de ella según los planes sublimes del Creador.

Si se opone el materialismo humano al mismo Dios, cuánto más renegará de los diez mandamientos, del pecado, de la Redención, la Iglesia, los sacramentos, la jerarquía, el sacerdocio... consecuencias lógicas de la fe en Dios. He aquí por qué hay tantísimos que dicen:

YO CREO EN DIOS, PERO NO CREO EN LOS CURAS

Un Dios, allá lejos, que gobierna el sol y los astros les parece una cosa muy razonable, pero no les agrada que ese Dios se acerque para controlarles la vida, para imponerles las normas de conducta, para establecerles autoridades, y pedirles cuentas de su vida...

¿Crees en Dios? Creyendo que de El tienes la vida, la luz, la salud, los talentos... ¿puedes admitir que ese Dios no tiene ningún interés en como usas y abusas de lo que recibiste de El?

¿Puedes negar a Dios el derecho de manifestarte qué conducta has de llevar para ser digno del honor que recibiste; cómo has de vivir para agradarle; le puedes negar el derecho de castigarte si le desobedeces?...

¿Quién eres para aprobar o desaprobar lo que el eterno dueño tuyo dispone? La vida, los milagros, la pasión y la resurrección de Jesucristo y la institución de la Iglesia, no son cuentos piadosos de los "curas", sino son hechos bien históricos, que sólo se atreven negar aquellos que ignoran la historia o que quieren falsificarla. Entre estos hechos históricos existe también la

INSTITUCION DIVINA DEL SACERDOCIO.

Nos cuenta el Evangelio con qué cuidado preparaba Jesús a los apóstoles para hacerles "pescadores de los hombres" (Marc 1, 16). Quien lee los evangelios sin ningún prejuicio halla allí el hecho del sacerdocio

El 27 de mayo se realizó la peregrinación eslovena a Lourdes que fué muy concurrida. El sermón estuvo a cargo del P. Héctor Gilardi

a salvo de toda duda: eligió los doce apóstoles y les autorizó como han de prever para la Iglesia de las generaciones venideras.

En la última cena, instituyendo la Santa Eucaristía, encargó a los apóstoles: Haced esto en mi memoria (Juan 15, 16). En la primera aparición, luego de la resurrección, les dice: "Como me envió mi Padre, así también yo os envío... Recibid el Espíritu Santo. A los que perdonaréis los pecados les son perdonados; a quienes se los retuviereis les serán retenidos" (Juan 20, 22). Las apariciones siguientes y su despedida misma en el día de la Ascensión junto con la oración sobre los apóstoles (Juan 17) son textos que documentan la selección de los apóstoles para el ministerio sacerdotal, y su continuación en el clero. Tan es así que hasta los tiempos del protestantismo no hubo confusión alguna, fuera de las discusiones referentes a varios grados sacerdotales (diaconado, presbiterado, obispado).

Bajo la influencia del racionalismo pusieron los protestantes en duda "el carácter sacerdotal" abusando de la carta de San Pedro, que habla del "sacerdocio universal" (Ped 1, 2, 9). No hay confusión alguna para el lector de toda la carta, que nos dice primero, que la unión con Jesús comunica a todo cristiano cierto grado en la vida sobrenatural y lo obliga también al apostolado. Luego prosigue: "Ruego a los presbíteros, superiores que están entre vosotros, yo también presbítero y testigo de las pasiones de Cristo... apacentad la grey de Dios, teniendo cuidado de ella..." (I Ped 5, 1, 2). "Prebiter" verbalmente es "viejo". En la literatura cristiana antigua es sinónimo de "sacerdote" constituido como tal por "la imposición de las manos" de los apóstoles y sus sucesores.

EL SELLO SACERDOTAL

Por la imposición de las manos se confiere al ordenado el "carácter sacerdotal" igual como con el bautismo el "carácter de cristiano". Es un sello espiritualmente impreso en el alma que ya no hay modo como borrarlo. Una vez ordenado sacerdote por siempre llevará el "sello del sacerdocio" digno o indigno de la sotana que exteriormente simboliza su vocación. Por más pecador que sea jamás perderá el poder de ministro de la Eucaristía y del perdón de los pecados a los moribundos.

Quien llega al sacerdocio no es como quien recibe el diploma de médico o abogado, pues para el sacerdote, si bien la preparación intelectual es indispensable, no es su esencia. Hubo grandes teólogos que no eran sacerdotes y también hubo y hay sacerdotes de poca preparación intelectual. Pues no los estudios y los talentos constituyen a los sacerdotes sino el sacramento de la "Ordenación" que administra el obispo.

El sacerdote es como un hombre cualquiera, se oye con frecuencia . . . Claro que sí. Las mismas leyes rigen su vida física; lleva las mismas consecuencias del pecado original y buen cuidado ha de tener, para no sucumbir a las pasiones, pues también por las venas de él circula la sangre. Lo que tiene de distinto es el "sello" invisible en su alma que le quedará para toda la eternidad que lo caracteriza como ministro de Jesucristo. La ordenación no lo hace santo, ni le garantiza el cielo. Le da las llaves para abrir el cielo a los demás, pero a sí mismo tendrá que abrirselas con una vida santa, con que debe corroborar sus palabras y acciones sacerdotales.

San Pablo destaca bien claramente que "el sacerdote es hombre, pero Dios lo llamó para que le sirva de intermediario entre la gente y El. Rodeado con la misma flaqueza tendrá compasión con los demás . . . (Hebr 5).

LA DIGNIDAD DEL SACERDOTE

no reside en su persona. Los talentos, los estudios, las virtudes, todo lo que hay de humano en él lo posee al mismo nivel que los demás hombres. Si no se esfuerza con todo empeño luchando contra sí mismo queda muy por debajo de lo que debe ser como guía de los demás. Peor todavía: pues como el demonio sabe: tal pastor tal rebaño — por eso pone en juego todas sus artimañas para corromper a los ministros de Dios. La caída del sacerdote provoca luego grandes estragos entre su feligresía y así se cumplen los planes infernales para condenar las almas. Así es que el sacerdote, más que los demás, tiene que vigilar cuidadosa y humildemente y buscar en la oración y en la mortificación el sostén, para no perder la altura a la cual lo elevó Jesús al eligirlo como su ministro.

La dignidad sacerdotal reside en el poder que se recibe sin mérito propio, cuando Jesús le imprime el sello sacerdotal con la ordenación. Realizando el sacrificio de la misa, sentado en el tribunal de la penitencia, junto al lecho del enfermo, siempre cuando ejerce su misión sacerdotal, lo hace en nombre de Jesucristo, que se vale de las manos, palabras, gestos y persona de su ministro. Siendo instrumento de Jesús, Sumo Pontífice, el sacerdote es "otro Cristo" colocado así por sobre los ángeles mismos, ya que ellos no tienen poder de officiar la misa, ni de perdonar los pecados. Con las llaves de la feliz eternidad de sus feligreses, ministros de los sacramentos y de la palabra redentora de Jesucristo, tienen los sacerdotes tal dignidad que no hay ninguna mayor en este mundo.

Esta es la doctrina de la Iglesia acerca del sacerdocio. En el Evangelio, hallamos las palabras básicas de Jesús que cimientan la autoridad sacerdotal. Las glos del cristianismo las completan epístolas apostólicas y la historia de los primeros si-

SACERDOTES MALOS . . .

"Todos los curas son malos. De mil habrá alguno bueno" me afirmaban el otro día.

¡Despacito, amigo! Entonces yo ya no puedo entender ese puesto! Pero, enfin ¿cuántos sacerdotes conoce usted?

Resultó que no pasan de veinte . . . y entre ellos hay uno que otro que no es tan malo que digamos . . . Y, a mi no me toma tampoco en cuenta con los 999, pues no me conoce bastante . . .

¡Vaya una cosa! Cuando uno tiene odio a los sacerdotes ya no le encontrará cosa buena. Si ve a uno hablar con una mujer, ya sospecha alguna cosa mala; si lo ve en compañía alegre, ya lo marca por

bebedor; si pide dinero, lo califica de comerciante . . . ¡Qué importa a esos tipos el motivo que guía al sacerdote! Lo que les interesa es sembrar odio contra el sacerdote, alejar la gente de él, muchas veces sin darse ellos mismos cuenta, de que están así cumpliendo los planes más diabólicos empujando al infierno las almas que alejan del sacerdote.

¡Son malos! así me insistía. De Usted no digo nada.

Yo por mi parte pedí hechos concretos. Y salió una historia, ya se pueden imaginar, lo más feo que puede ser . . . ¡Y al final! ¿a qué se reducen aquellos cuentos? . . . "Me lo decían" . . . "Y, quien se lo dijo? ¿A ver si lo podemos encontrar? . . . Finalmente no hay quien pueda hacerse responsable de aquella acusación que resulta una calumnia llana. ¡El acusador siempre anónimo! . . .

No es que de mil sacerdotes uno es bueno, sino que de uno malo entre mil salen calumniados los 999 buenos. ¿Por qué los necesitados acuden primero al sacerdote? ¿Será porque les creen ellos también malos?

Hay sacerdotes indignos. Desgraciadamente. En medio de los honores que el buen pueblo brinda al sacerdote, es tan fácil sucumbir a los halagos de la comodidad, gustos, vanidad, cariño . . .

El ejemplo y la misión de Jesús Buen Pastor se pierde de vista y del pastor se hace un empleado que trabaja por dinero . . . Se abandona la mortificación de su propia carne, se hace la oración con descuido, se predica a los demás lo que no se cumple en su propia persona . . . Fatales serán las consecuencias para él y para su feligresía.

¿QUE HAY QUE HACER?

Ningún estado tiene mayores admiradores y peores calumniadores que el sacerdocio. Sus enemigos ven todo malo y no hay virtud que no tengan como salpicarle. Por eso la prudencia siempre aconseja, no prestar crédito a aquellas calumnias pero sí buscarles el origen. Así la malicia pronto queda al descubierto.

Se habla de algún caso particular. Quizás la acusación tiene apariencia de verdad . . . Si hay fundamento en aquellos cuentos, los buenos evitarán escándalo público, pero denunciarán el caso a la autoridad superior eclesiástica que ha de tomar las medidas necesarias.

¡Ay, que lindo! se me decía . . . ¡Claro! Ustedes no quieren que se conozcan sus macanas, por eso prohíben revelarlas.

¡Lógico, que nadie tiene gusto en ser difamado! le contesté, pero aquí hay otro motivo muy superior. La razón de la reserva con la cual se debe tratar el escándalo del sacerdote es la ruina moral que produce en el pueblo.

Por su sublime dignidad el sacerdote está gravísimamente obligado a una vida ejemplar; por su propio derecho no tiene ningún privilegio, de que sus faltas se eximan de la crítica pública. Cuanto más grande es la obligación del sacerdote a una vida santa, tanto mayor es el crimen de calumniarlo, pero tanto menor su derecho personal a que sean ocultadas sus maldades. No se trata de la fama de "Fulano" sino de la "sotana". ¡Y! ¿Qué se arregla con los chismes? De ellos se valen los enemigos de la Iglesia y los cómplices del demonio. Un hombre recto no procede difamado sino se dirige directamente al Fulano y a sus mayores, para que se elimine el escándalo.

No el derecho de Fulano sino el bien público es

la razón por la cual no han de publicarse las faltas del clero. Siempre cuesta sacrificio el ser bueno. Las inclinaciones malas y las tentaciones demoníacas empujan a todos hacia la corrupción. Los sacerdotes, voceros de Jesús, tienen la misión de preservar la gente de aquellos peligros, para que no se condenen. Por eso resulta fatal para la gente, si se quebranta la confianza que coloca en el ministro de Dios. Desilusionados abandonan el buen camino, desplomándose para siempre, como víctimas de aquellas calumnias o difamaciones.

Por eso, por aquellas almas, redimidas con la sangre de Jesús y creadas para la dicha eterna, se debe proteger la buena fama de la sotana e impossibilitar el dar curso libre a chismes. Como debe aislarse primero y eliminar luego el foco del contagio, para que la peste no haga estragos en el pueblo entero, así debe corregirse o alejar al sacerdote indigno y con cuanto menos barullo, tanto mejor. Proceder de otra manera es cumplir el plan diabólico: "golpearé al pastor y se dispersará el rebaño . . ."

VOSOTROS SOIS LA LUZ DEL MUNDO

Vosotros sois la sal de la tierra, son las palabras de Jesús dirigidas a los sacerdotes: "Y si la sal se pone insípida ¿con qué se le devolverá su sabor? Para nada más vale que para ser arrojada y pisada de los hombres (Mt 5, 13). . . Sin luz hay oscuridad, sin sal la comida es sosa, sin gusto . . . Tan importante como la luz para poder trabajar y el gusto para la comida es la misión sacerdotal en el camino de la eternidad. La dicha temporal y eterna de los pueblos depende del clero. Si éste cumple su deber con toda santidad, desinterés y constancia, están aseguradas las bases de vida tranquila y de muerte feliz. El don mayor que Dios puede conceder a un pueblo es santos sacerdotes . . ."

Y también el castigo más fatal que puede tocar a un pueblo son sacerdotes indignos. A la ruina moral que ocasionan sigue la ruina económica y derrumbe total de todos los valores.

Pero los sacerdotes no son un elemento extraño, importado. Ellos son hijos y fruto del mismo árbol que el pueblo mismo, por lo tanto su — honor o su vergüenza.

El pueblo pues no puede ser indiferente para la dignidad de su clero. Todas sus fuerzas vitales deben concentrarse, para poder formar sacerdotes dignísimos. Todas las madres han de considerar como su ideal mayor, ver alguno de sus hijos ante el altar. Todo lo mejor merece ser consagrado a causa tan sublime, de la cual depende la salvación y la condenación eternas.

Encargó Jesús: Pedid y recibiréis . . . Si debemos pedir el pan de cada día, cuánto más oraciones merece cosa tan importante como un buen clero, del cual depende la eternidad.

Cuántos hay, que echan pestes contra los sacerdotes. Qué pocos son los que se acuerdan de la gran necesidad de rezar por sus sacerdotes . . . Dirás quizás: ¡Que rezen ellos, para eso son . . . ! Claro que sí . . . Pero no te olvides que está en las manos de ellos la eternidad de todo el pueblo y la tuya también. Pues no has de desinteresarte de tu propia suerte. Rezando por los sacerdotes rezas por tí mismo, pues lo que pides con la oración por los sacerdotes es la bendición que vendrá sobre tus asuntos temporales y eternos por la acción del sacerdote, apoyada por el mérito de tu oración. Como la aguja del reloj no puede desvincularse del resorte que a través del mecanismo la empuja; así nadie puede desinteresarse

de los sacerdotes sin propio daño.

El pueblo que no concentra todos sus esfuerzos para merecer buenos sacerdotes tendrá tales cuales merece: si en lugar de rezar por ellos les calumnia, tendrá calumniados, tendrá indignos . . .

Almas nobles han comprendido esta verdad. Por eso vemos en la vida de santa Teresita un celo incansable en su oración y mortificaciones para los sacerdotes. Santa Teresa de Ávila dirige a sus hermanas la súplica: Hermanas mías, empeñémonos para alcanzar tal perfección de merecer impetrar dos gracias: primera, un gran número de sabios sacerdotes para la defensa de la causa de Dios, adornados con las virtudes que necesitan para su sublime misión y, segunda, para que Dios dé fuerza a los sacerdotes en la batalla —repito que esa es espantosa— para que Dios les preserve de los peligros del mundo y les cierre los oídos al canto de las sirenas de este peligroso mar . . . Para eso tenemos que concentrar nuestras oraciones, gemidos, lágrimas y penitencias. El día que vuestras oraciones, ayunos, súplicas y flagelaciones no persigan más tal objetivo, tendréis perdido el fin por el cual os llamó el Señor a esta casa.

Si las religiosas, en el abrigo de su claustro, sienten una necesidad tan grande de rezar para los sacerdotes, cuánto más necesitan la mano sacerdotal las personas que viven en medio de mil peligros mundanos, expuestas a todos los errores y mentiras, engaños y malos ejemplos.

Por eso un católico consciente no ha de aplaudir nunca las calumnias contra el estado sacerdotal. Puede, sí, admitir la triste verdad de que hay sacerdotes indignos, pero que sepa bien que la malicia humana instigada por el infierno falsifica, miente y exagera en toda manera, espionando la vida del clero. Es muy fácil calumniar a uno, que está ausente y generalizar luego el cuento.

Para conocer la intención de esos cuenteros pregunte: "Perdone Usted, ¿reza Usted alguna vez por los sacerdotes?" . . . Si queda sorprendido por tal pregunta, ya se sabe que de él habla el odio; ya basta para desautorizar todo lo que dice. Será un ateo que no cree ni en Dios ni en la Iglesia o será un instrumento consciente del infierno . . . En todo caso el menos capacitado de juzgar con justicia de los sacerdotes.

El católico verdadero no vacilará en tapar la boca a aquellos charlatanes, pero tampoco descuidará intervenir enérgicamente contra aquel indigno ministro de la Iglesia que da motivo concreto para el escándalo, siempre teniendo presente su gran deber de rezar para que Dios dé a su pueblo y a la Iglesia muchos sacerdotes sabios y santos.

Pogled na Kobarid s Krnom.
Vista de Kobarid (Caporetto), por donde pasa la línea
de demarcación en la Venecia Julia.

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Naslednje jutro, 12. nov. je bila nedelja. Ker je bila tisti dan velika slovesnost 25 letnice ustanovitve v Puerto Rico, je bil odsoten superior Očetov Božje Besede, kateri vodijo župnijo v Posadas in sploh v celi deželi Misiones. Tako je bil en duhovnik premalo in je bilo ravno prav, da sem jaz prišel.

Ali vam ne bo pregodaj ob 6 zjutraj? so me vprašali, če bi mogel imeti mašo v samostanu sester "Svetega Duha", ki imajo tamkaj velik zavod.

Kaj mi bo pregodaj! Saj sem vsako nedeljo tisto uro že na nogah. Dan je treba iskati zjutraj!

Tako sem najprej opravil sveto mašo v samostanu, nato me je pa že čakala spovednica, da sem bil šele ob 11 uri prost. Prav ugajalo mi je med vsemi mašami. Prav taka navada je, kot jo imamo po Sloveniji. Med vsemi mašami je bilo petje prav po napevih kot so naši. Po argentinski navadi imajo ali samo orgle ali pa se dere kak solo. Zbor je redka prikazen in še manj pa, da bi se slišale naše melodije. Očetje Božje Besede so pa avstrijska ustanova, kjer so bili cerkveni napevi in navade prav iste kot na slovenskih tleh, zato se prav res nisem še v nobeni tukajšnji cerkvi čutil tako doma kot v Posadas ono nedeljo.

V PARAGUAJ.

Imel sem na razpolago še nekaj časa, kajti šele čez 2 dni opoldne gre letalo v Asunción. Torej danes popoldne bom skušal kar najbolje izrabiti. Najprej sem dognal, da živita oba brata Kokoravec preveč daleč, da bi mogel z njima skupaj priti ta dan, če naj izpeljem tudi načrt, da obiščem mesto Encarnación, ki leži onstran reke v Paragvaju. Posebno pa sem želel obiskati jezuitski misijon v Trinidad.

Zato sem jo kar v pristanišče pobral, kjer sem imel ob 2 uri lančo. V Encarnacionu bom že dobil kak način, da pohitim tudi v 30 km oddaljeni kraj Trinidad, kjer stoje najmogočnejše in najbolj ohranjene zgradbe slovitih jezuitskih misijonov . . . Načrt brez krčmarja! Pač sem srečno prijadral čez vodo, naprej je pa bilo drugače kot sem menil.

Encarnación je staro mesto. Ena najstarejših naselbin na gornjem Paraná. Je mesto, katero ima 20.000 ljudi in je bilo in še je tudi pomembno pristanišče, menda tretje po gospodarskem pomenu v Paragvaju. Toda muhasta reka Paraná je ukanila paragvajske inženirje. Zgradili so namreč solidna pristaniška dela pred kakimi 30 leti in seveda z velikimi slovesnostmi otvorili svoje delo in ga izročili prometu. Pa se je zgodilo, da je vsa zgradba služila le za muzej . . . Voda se je namreč pomaknila toliko nazaj, da so mogle do pomolov le male ladje, velike so pa od daleč solze točile, ker je bila voda prenizka.

Pa se je zgodilo še nekaj, kar je iz komedije napravilo tragedijo, katere ostanki so še danes vidni. 20 septembra 1926 sredi noči je nastal silovit orkan, kateri je med strahotnim nalivom razušil vse mesto Encarnación in tudi pristaniške naprave, od katerih je ostalo samo še nekaj cementnih pilarjev, ki pričajo še danes o minljivosti človeškega dela. Samo redke hiše so ostale pokonci, a še tiste vse brez streh, katere je vihar raznesel na vse kraje, celo čez reko v Argentino. Še danes se poznajo vsepovsod sledovi tiste katasirofe, katera je zadržala napredek mesta tako, da komaj najdeš kako večjo zgradbo in v celem mestu ni niti ene tlakane ulice.

Nisem imel časa, da bi si kaj ogledoval ulice in stavbe, kajti pričelo je deževati in zato sem jo kar hitro pobiral, da pridem do cerkve, kjer sem upal najti

streho in način, kako izpeljati svoj načrt. Cerkev sem pač dobil ter streho in dva duhovnika tudi, ki sta mi marsikaj zanimivega povedala. Tam imajo duhovniki pravo misijonsko delo. Dolga je njihova fara 700 km in širok 50. Vse to oskrbujejo 3 duhovniki, katerih eden je vedno na potovanju z ladjo, vlakom, konjem ali motornim kolesom. Njihova fara obsega vse paragvajsko porečje po reki Paraná navzgor. Seveda so to skoro sami gozdovi, toda tudi raznih naselbin je obilo. Prebivalstvo je pa večinoma še guaraní, to je indijanskega plemena, katerim se je pa primešalo tudi nekaj črne krvi zamorcev, ki so prihajali iz Braziliije. Če prisluhneš razgovoru na ulici v Encarnacionu, najbrže ne boš razumel niti besedice, ker večinoma vsi govoré guaraní, za katerega so tako navdušeni, da ga imajo sedaj tudi v — denarju. Sedaj namreč v Paragvaju tako malo veljajo "pesi", da jih je treba sto za en "guaraní". A guaraní pa ne velja več kot 1.20 argentinskega pesa.

Z obiskom v Trinidad ni bilo nič. Najprej je vreme slabo kazalo, potem pa ni bilo niti misliti na prevozno sredstvo. Avtomobila ni ker nafte ni niti za zdravilo, s konjem je pa stvar preveč riskirana, kajti v notranjosti Paragvajaja, tudi na potu do Trinidad, ki je le kolovoz skozi gost gozd, je potovanje kaj nevarna stvar. Preje v mirnem času je bilo s 50 arg. pesi vse narejeno, ker je bil avto na razpolago in teh noben ravbar ni napadel, toda sedaj ni misliti. Moral bi ostati tam en teden, da bi se našlo kako primerno spremstvo . . . Toliko pa nisem prijatelj starim zidovom, da bi čakal nanje tako dolgo.

PATRIOTI PA SO.

Torej ne bom nosil na prodaj svoje kože po paragvajskih gozdovih. Pa še tol Lahko bi se smejal drugi dan avijon, ko bi spravil v žep plačano vožnjo, ne da bi me moral voziti . . . Torej bolje je še danes nazaj na argentinska tla.

Pa ni bilo tako lahko kot sem si mislil. Na paragvajski strani je rečna struga mnogo drugače kot na argentinski. Posebno one mesece je bilo to vidno, ker je bila voda tako nizka kakor že ne 70 let. Struga reke Paraná je tamkaj normalna široka 3 km. Tedaj se je stisnila na polovico te širine, pa je bila tisti dan že znatno bolj široka, ker je voda tiste dni že porastla za 1 m. Med tem ko na argentinski strani breg precej strmo pade v globino in pridejo tudi velike ladje vsak čas do pristana prav ob bregu, pada na paragvajski strani obrežje prav polagoma in je že skoraj sredi reke postavljen pristan do katerega vodi dolg most čez plitvino od nabrežja.

Daleč tam na koncu mostu, sredi vode, me je čakala lanča za povratek. Le malo minut sem imel, zato sem kar brzo stopil, da ne zamudim. Ko sem hotel v lančo me ustavi mož in prosi za vozni listek . . .

Ti grdoba, sem si mislil. Daj ga mi, pa ga bom imel, in sem mu ponudil denar.

Ne, ne! Morate vzeti vozni listek tam, v Paragvajul tako se je glasila postava.

Dobro! Torej nazaj. Pa sem spet koračil nazaj v Paragvaj in se oglasil v čuvajnici ob mostiču, da kupim listek.

70 pesov! tako se je glasila cena.

70 pesov? Kako? Kakšnih? . . . A, dal Paragvajski! Spomnil sem se, da je to toliko kot 1 argentinski peso in nekoliko manj kot en guaraní.

Nimam tega denarja. Tu je argentinski.

Ta pa ne velja nič za nas, in je zaničljivo odrinil bankovec.

Torej kaj sedaj? Jih vidiš Paragvajce! Ti se pa ne dajo kar tako. Tamkaj, pred mostom ki vodi na reko, ki je "mednarodna", je važna točka za ugled junaške paragvajske zemlje, zato morajo dokazati, da tam je edini denar ki kaj velja samo paragvajski. Hm, kje naj dobim sedaj denar. Tamkaj blizu je bila neka pivnica, kjer so mi povedali, da nimajo nič več paragvajskega denarja, da so že vse menjali . . .

Lepa reč! Torej oni tam poleg, oni, Paragvajci, nimajo paragvajsekega denarja in jim je zanj tudi malo mar, a jaz pa voznega listka ne dom tudi za 10 argentinskih pesov, ki veljajo 9 gvaranijev . . .

Moral sem dalje in kmalu dobil posestnika paragvajskega denarja, ki je z očitnim veseljem menjal, prepričan da ne zgubi.

Ko sem nato ponudil paragvajski denar za vozni listek se je možak samozadovoljno nasmehnil češ: Pa sem izvojeval bitko v slavo moje paragvajske domovine . . . Meni je pa rožljaje po žepu delalo nato napotje nekaj tistih nerodnih kovancev, ki so zanimiva stvar za numizmatičen muzej, toda za potnika pa nad vse nepriročna breme.

Kljub vsem tem "mednarodnim" sitnostim nisem lanče zamudil; pač ne zato, ker so brodniki vajeni takihle ceremonij in so me čakali kako minuto več. Ko je zabrel motor in smo brzeli spet mimo ruševin onih pristaniških naprav san ob pogledu na paragvajsko obrežje menil: kdor se za svojo čast ne postavi, je nimal! Ker je Paragvaj majhen je pa zato bolj potreba, da se za svoj ponos več potruji. In prav je tako, kajti je grdih jezikov, kateri Paragvajce na vse načine obrekujejo in pravijo da je Paragvaj nazdanjaška dežela, da je dežela kjer ni nobenega reda, kjer so sami varhi postave najbolj nevarni tatovi, kjer je vse nestalno . . . Pa to so bajne le grdi jeziki! Sram naj jih bol

Res je pa seveda to, da ni imel doslej interesa noben velik ameriški ali angleški bogatin, da bi vložil v Paragvaj velik kapital za zgradbo železnice in drugih podjetij, kakor so napravili v Argentini in zato je pač dežela ostala v gmajni in bo še kaj časa gmajna, ker denar ne raste sam, napredka pa ni, če mu denar ne odpre možnosti.

Pred nami se je ponašalo zgledno mesto Posadas, za nami je pa ostal skromni Encarnación, kateri ima samo eno veliko zgradbo, to je žitno skladišče, skozi katero prihaja kruh iz Argentine, kajti v Paragvaju ne pridelujejo nikakega krušnega žita.

Edina železnica, katero ima Paragvaj je podaljšek argentinske FCNEA, tiste ki vozi iz Čakarite v Posadas. To je pač posebne vrste železnica, ker kar dvakrat gre na brod in čez vodo: najprej v Zárate, da se prepelje v Entre Ríos, v Posadas pa zopet, da se prepelje čez Paraná v Paragvaj. Tamkaj ima prvo paragvajsko postajo Pacú-Cuá. Ime pač jasno kaže, da mora biti na vodi, ker pač ni bolj "žabjega mesta" kot je po imenu to "predmestje" Encarnación. Od tam jo pobira vlak kar skozi sredo mesta po glavni ulici, tako kot kak tramvaj, med tem ko nabija z velikim zvoncem, katerega slišijo veliki in mladi z velikim veseljem redko kak dan dvakrat, kajti vseh vlakov s tovornimi vred je le 5 na teden.

DON SILVESTRE

Ves čas se je vreme nekaj kisalo, toda jaz le nisem hotel popustiti od mojega načrta, da poiščem oba brata Kokoravec, katera naj bi našel tam nekje na neki čakri. Toda kje in kako?

L tamle nekje, v tej smeri kakih 10 kvader, morda

kaj več! tako so mi pokazali.

Dobro! Do noči je vsaj še ena ura in ni spak, da ne bi našel človeka med ljudmi. Pa sem jo pobiral po cesti, ki se je kmalu spremenila v brazdaste kotanje, en čas doli, pa spet gori. Spraševal sem kje je "regiment", kjer naj bi bili čakri obeh bratov. Bilo je gotovo kake 3 km pota do kasaren, toda kje pa sta brata, ki ju iščem?

Pravi! Tamle vidim gostilno. Za marsikaj mi prav pride! Po pravici povedano sem bil že lačen in žejen pa tudi, kaj bi drugače. Saj sem imel za seboj že kakih 10 km hoje tisto popoldne in kar v dveh različnih državah, torej pravo "mednarodno lakoto in žejo" in pa v gostilni bom tudi kaj gotovega zvedel.

Ko so mi postregli se je začelo ugibanje.

"Kokoravék" . . . Hm . . . hm . . . dva brata in na kinti . . . tako je mož ugibal in sklical cel posvet, ki je kmalu prišel stvari na čisto.

Tak in tak človek je? Da, že vem. "El gordo" on je, Silvestre, ki vozi na trg s jardinero. Da! da! Toda sedaj ni več tukaj. Živi daleč tam naprej!

Delala se je že noč in kako naj najdem samotni dom zunaj na polju? Torej domov. Bom poskusil naslednji dan, kar sem tudi storil. In še po dnevi in pri polnem soncu ni bila lahka stvar izslediti med brežički in dolinami iskano čakro.

Najprej sem se peljal z omnibusom in nato dalje: tam blizu one šole, ki je na neki . . .

Ej, pesjan grdi. Saj veste kako je na deželi, kjer ljudje ne vedo vselej zagotovo niti kje je desna, niti kaj je leva; če vam pove eno, je prav gotovo dvoje pozabil . . . Jaz pa le naprej. Pa mi pride nasproti nek "mateo", kočija s kakršno se je najbrže vozil Abraham . . . No njega nisem videl v taki kočiji, pač pa očeta župana iz Osoj, ko se je peljal da začne pravdo za Simona Sirotnika.

Hej mož! Kam pa? sem ga ustavil.

Očitno je mož čakal na mojo besedo. Sicer je pravil da ima nek "kompromiso" pa je bilo to menda le radi boljše kupčije. Kar hitro sv ase domenila in prav dobro se mi je možak obnesel, kajti brez njega gotovo ne bi ničesar našel. Saj je ni bilo žive duše nikjer, razen kake oslovske in kravje, ki so bile tam na paši. Še kak pes naju je tudi oblajal, toda človeka nisva videla. Toda on je dobro vedel kdo je "Don Silvestre".

"Evo, tu so njegove mule! Tamle je čakra", je ugotovil.

In ker ga nisva našla v prvi čakri, kjer bi moral biti po njegovi sodbi, sva ga pa v drugi dobila in se je mož nemalo začudil nepričakovanemu obisku. Sicer je vedel da sem na potovanju tam skozi, ker sem mu pisal in me je tudi iskal prejšnje dneve. Naslednje jutro je pa spet namenil, da me poišče, ker sem mu javil, kdaj me dobi . . . Pa še bolj prav takol Sedli smo k mizi in malo pokramljali, kako je tamkaj.

Živi se že živi, toda trdo je! Posebno je težava za vodo, kajti včasih so mnogo mesecev brez dežja, a zelenjava hoče veliko vode. Imamo studence, tako mi je razlagal in sva tudi obiskala studenec, katerega ima sredi čakre, toda ta zadnja leta je vedno manj dežja in občutimo kako se manjša množina vode, ki jo daje studenec.

"Mateo" je že preje odjadral svojo pot. Meni je pa za odhod Silvester ponudil svojo "kočijo", tisto "jardinero", po kateri ga so poznali ljudje, s katero vozi korenje, solato, zelje in drugo na trg, in sva jo ubrala prav paradno z njegovo mulo.

Figura morda resni bila najbolj vsakdanja na takem prozaičnem vozilu in v črni duhovski suknji, toda

človeku se za hoče včasih malo romantike in me zato nič ni motilo, ko so nemarni krokarji radovedno stekali svoje vratove in obračali glave iz plota za svinjakom, mimo katerega sva ropotala in so me radovedno motrili češ: "ta je pa prav tako črn kot jaz" . . . Nič me niso motili zvedavi pogledi otrok, ki sva jih srečala. Spomnil sem se davnih dni, ko sem se prevažal doma po kolovoznih potih iz gozda ali na njivo z voli ali konji . . . En spomin več: danes pa z mulo in na hardineri. Malo treslo je res, pa bolj če je treslo bolj hitro je šlo in tako mi je bilo tudi prav.

Nekaj zaradi izrednega načina vožnje, še več pa zaradi usluge, da ni bilo treba kolovratiti peš skoro eno uro, sem pač nad vse hvaležen Silvestru za njegovo prijaznost. Le škoda, da tudi brata nisva našla tam kjer sem menil. Čakro je namreč dal v delo drugim on je pa za kuharja v mestu v hotelu, kjer sva ga iskala, a ga nisva dobila doma.

Naslednje jutro, ko sem ravno imel vse moje stvari gotove, mi sporočijo, da me išče nek mož. Bil je Pepe Kokoravec, s katerim sva imela še čas, da kaj ogledava in sva pohitela, da spoznam še najlepše točke krasnega mesta Posadas, ki se tako lepo idilično dviga nad reko Paraná, kjer voda napravi velik ovinek in je pripravila na tistem kolenu idealen prostor za vzorno mesto, katero med podeželskimi mesti raste kot komaj katero drugo mesto v Argentini. Krasne stavbe, široke, lepo tlakane ulice, vzorno urejeni trgi in parki, to so odlike, katerih nima nobeno mesto ob Paraná, ki se ponajša s svojo staro zgodovino, kot Corrientes in Paraná, ki sta pač idilični mesti po svoji krasni legi, gledani iz dalje, toda znotraj pa preveč tesno stisnjeni.

NA LETALO.

Kar hitro nama sta minili dve uri, ki sem jih še imel in treba je bilo misliti na odhod. Ob 11 uri je treba biti nared.

Na agenciji je že čakal auto in kar sedli smo in pohiteli daleč ven iz mesta, kjer je letališče. Čakale so nas pogrnjene mize in že je stalo pred nami kosilo.

V letalskem potniškem prometu se drže namreč te navade, da potnikom vselej postrežejo z obedom, če jih ta ura najde v njihovih prostorih. Povedali so nam, da ima letalo izredno ugodno vreme in da bo prišlo pol ure pred običajnim časom in tako se je res tudi zgodilo. Kar nenadno je zabrnelo v zraku in pridrvel je ogromen ptič. Potniki so prisedli k nam, a smo imeli mi dosti več apetita kot oni, to je bilo prav očitno. Nekateri so se komaj dotaknili juhe, drugega pa sploh niso pogledali.

Kmalu so nas pozvali na odhod. Spet je zabrnelo.

ricahesimol ETAOI SHRD L SHRD ETAOI ETAOI OAA TT

Na Cirilovo nedeljo predlani.

Un recuerdo de la fiesta de la Cofradía en la Paternal en el año 1943.

DRUŽENA DRUŠTVA vabijo na skupno dobrodelno prireditev v pomoč potrebnim rojakom v domovini. Vršni se 8. JULIJA zvečer v Našem Domu (Simbrón 5150) v Villa Devoto. Spored je izbran in nastopajo tudi skupni zbori.

Za nami je ostal rdeč prašen oblak, zapluli smo nad pokrajino, na katere robu je bilo videti mesto Posadas, zakročili smo v zaletu v vis, da se je dežela pod nami nagnila, kakor da je pijana. Nato smo vzeli smer ravno proti mogočni reki, katera se je odprla pod nami v vsej mogočnosti svoje širine in brezkončne dolžine daleč tja gori naprej, kjer se je zgubljala v črnem gozdu in za nami, kjer se je zgubila za ovinkom.

Skoro ves čas smo imeli reko na desni strani. Naselja in čakre so bila nazivana na argentinski strani kot mala mravljišča, katera so med seboj povezana z rdečimi cestmi in mostovi, ki križajo globoko urezane rečne struge, ki preprezajo deželo Misiones. Dalje tamkaj pa se vleče gorska veriga, ki teče po sredi dežele Misiones, katere vrhovi so kakih 500 m visoki.

Pod nami je temnel tisočletni gozd, skozi katerega je rezala redka preseka (picada) ali se je vila reka ali potok, v katerega strugo smo samo za hip videli. Človek bi hotel, da bi kar postali v zraku, da bi si vtisnil v spomin divno pokrajino na levo in na desno, toda že je bila pod nami spet druga podoba in spet druga naselja in drugi rečni ovinki in struge. Bele gmote oblakov, ki so se postavile na južni strani kakor nam v pozdrav, so metale temne sence, ki so poslikale zeleno pokrajino spodaj z marogastimi lisami, kamor je padala njihova siva senca. Candelaria, San Ignacio, Corpus, Puerto Rico, Eldorado, Puerto Bemberg . . . so ostajali za nami. Vse bolj se je ožila pod nami struga reke Paraná, ki se je pa spet kje bolj na široko odprla in vse bolj globoko v strugo je bila zajedena.

Sedaj pa pozor! Pridejo slapovi Iguazú. Kdo bi pač ne pogledal pozorno edinstvenega prizora, ki se nudi potniku, katerega ponese letalo čez te največje slapove, ki so celo bolj romantični kot Niagara v Severni Ameriki.

Pred nami je bil sam gozd in utesnjena šumeča reka. Iz višine kakih 500 m, v kateri smo leteli preje smo se spustili na kakih 100 m, tako da je bilo videti vse podrobnosti pokrajine pod nami.

Tamle! Tako so nam pokazali. Res. Prav tedaj se je odprl veličasten prizor. Bela stena penče se vode se vleče daleč tja nekam in po drugi strani spet. Iz dveh strani se vali šumna reka v strahovitem grmenju, ki je preglušelo celo brnenje motorjev in v divjem vrtincu besni voda, katera spodaj umirjena odteka dalje.

DEMARKACIJSKA ČRTA

Na podlagi nepopolnih podatkov, katere smo prejeli teče razmejitevna črta med obema zonama na Primorskem takole: Od Debelega rtiča (Punta Grosa) južno od Milje gre na Kozino, tako da pusti tamkaj 15 km širok pas, v katerem seže pri Koprju jugoslovanska zona do morja. Od tam gre črta mimo Trsta na Repentabor, ob kraški železnici mimo Dutovelj, Štanjela, Rihenberka in Dorenberga do Gorice, tako da je ves čas meja železnica. Od Solkana dalje je meja Soča, mimo Sv. Lucije in Tolmina, Kobarida, Žage in Bovca do Mengarta, kjer pride na bivšo jugoslovansko-italijansko mejo pri Radečah.

Upravno so vsi kraji vzhodno od te črte v jugoslovanski oblasti, prometne žile pa, ki tečejo ob tej meji so v angleški upravi, a tudi za jugoslovansko cono enako svobodno na razpolago.

Upravno središče za Vipavsko dolino je Ajdovščina.

S SODELOVANJEM OŽJEGA GREGORČIČEVEGA ODBORA, SLOVENSKEGA DOMA in G.P.D.S. v Villi Devoto se bo vršila dobrodelna prireditev z lepim in umetniškim sporedom: petja, izbrane godbe, deklamacijskih in dramatskih nastopov izbranih umetnikov.

Vstopnina: za moške \$ 1.50; za ženske in otroke \$ 1.—

FATIMA

TRETJE PRIKAZANJE — 13. julija 1917.

Kar je otroku zemlja mati, prav to je vernemu ljudstvu ona velika, močna žena, ki je peklenški kači glavo strla. Prav kakor on, se v svojih telesnih stiskah in potrebah zateka k nebeški materi Mariji.

Komaj se je gorska narava začela spreminjati v prvih jutranjih barvah, že je hitelo nad 5000 ljudi, da vidi posvečeno mesto, kjer se je Mati božja zemlje dotaknila, da poljubi ta sveti kraj, da si milosti izprosi. . . .

Skrivnost svetega rožnega venca se je vzdigovala v nebeške višave ter usmiljenja prosila. Pa, komaj je molitev na nebeška vrata potrkala, že se odpró nebesa. . . in zopet stoji Marija v svoji rajski lepoti pred svojimi otroci.

Kraljica nebes in zemlje, ljubeznivo pogleda svoje zemске otroke in nanovo priporoči kot najuspešnejše sredstvo proti grozotam vojne sveti rožni venec. Saj le potom molitve tega, se izprosi svetu mir.

Ojunačena jo Lucija poprosi kakega čudeža, da se ljudstvo uveri o istinitosti prikazanj.

Nebeška Gospa, prijazno se smehljaje odvrne: "Da, storila bom čudež, ki bo vsem navzočim viden, povedala bom tudi kdo sem, — a vse to šele v mesecu oktobru. Želim, da se žrtvujete za nesrečne grešnike in, da prav pogosto ponavljate: "Vse iz ljubezni do Tebe Jezus moj! V Tvoje roke polagam zadostilno vrednost svojih dobrih del za uboge grešnike in, da se zadosti Brezmadežnemu Srcu Marijenu."

Svoje božje roke, poprej sklenjene k molitvi, razprostre in močan sij objame zemljo. Toda o j groza. . . ! V prividu zagledamo v ognjeno morje pogreznjene duše, žarečemu oglju podobne, črne, obdane in potopljene v plamen objem. Oblak dima veje na vse strani med množico v bolečinah in obupu zavrženih duš. Ostudne postave zlih duhov sličijo najostudnejšim živalskim podobam. Mi pa se strahu in groze tresemo. Samo obljubi nebeške Gospe, da še ni prišel čas, da nas povede v raj, se je zahvaliti, da nismo smrtno groze skoprneli.

Mavrica, znanilka božjega miru je ovila nanovo to žalostno zemljo, da smo lažje dvignili oči kvišku h Kraljici miru in ljubezni. Hrepenече smo vili roke k Materi usmiljenja z eno samo prošnjo, da se milostno ozre na svoje uboge otroke, da nam pomaga dvigniti naše misli nazaj k Bogu ter, da ne zamre nikoli več v naših srcih močno hrepenenje in domotožje po blaženi, večni domovini.

Polna sočutja in milobe spregovori rajska Gospa: "Kraj groze ste videli, kraj, kamor se pogrežajo duše nesrečnih grešnikov. Le pobožnost k Brezmadežnemu Srcu Marijenu bo otela mnogo duš večnega ognja in dala svetu mir. Vojska bo sicer končala. (1). Ako pa ne prestande svet s svojimi žalitvami, bo izzvalo še hujšo jezo božjo. Nanovo bodo bruhali topovi ogenj, smrt in razdejanje, mnogo hujše od prvega nastane. (2). Noč, ožarjena izredne svetlobe (3) bo ono grozno znamenje, očitno svarilo, da hoče Bog kaznovati svet za vsa zločinstva in hudobije. Nov val vojnega gorja, lakote, preganjanja svete Cerkve, tudi svetega Očeta samega bo za jel ves svet. . . .

Da pa se prepreči to novo zlo, želim, da se Rusija posveti mojemu Brezmadežnemu Srcu in opravi zadostilno sveto obhajilo prve sobote v mesecu. Kadar se bo to zgodilo se Rusija spreobrne in mir bo zavlada na svetu. V nasprotnem slučaju pa, bodo zadrželi groze miroljubne vasi in mesta, ko se bodo črni grozeči oblaki zgostili in kot strela prešinili vsó Evropo. Strašna vojska — preganjanje svete Cerkve. Glavar svete Cerkve bo preganjan, veliko katoličanov mučenih, vseplošno opustošenje in uničenje velikih narodov. Ko pa bo sveti Oče posvetil Rusijo (5) mojemu Brezmadežnemu Srcu, bo le ta zadobila milost v očeh božjih in svetu se bo vrnil mir in blagostanje. Tudi Portugalska se bo utrdila v sveti veri."

BRATOVŠČINA ŽIVEGA ROŽNEGA VENCA vabi vse rojake, da se pridružite naši molitveni vojski. Prihajajte pridno k slovenski službi božji na Paternal in na Avellanedo.

Shod na PATERNALU 8. jul. ob 15 uri in 22. jul. seja ter shod.

Na AVELLANEDI 15. jul. seja in shod.

Kdor nima rožnega venca naj se oglasi. Imamo prav lepe.

ČETRTO PRIKAZANJE — 13. avgusta 1917 leta.

Sonce je metalo svoje prve jutranje žarke na gorske vrhove, da so bili kakor z zlatom okovani, ko je 15.000 glava množica hitela v Kova de Iria, presrečni kraj, po Devici Mariji posvečen. Iz nizkih dolin vsakdanjega prahu je dvigala svoje misli k Njej v onostranstvo. . . . Roke so segale po rožnem vencu, srca so hitreje bila, usta so nehote šepetale.

Po posvetni oblasti pridržana trojica izvoljenih otrok je Po posvetni oblasti pridržana trojica izvoljenih otrok je ta dan izostala. Razburjena množica je hotela dati duška svojemuo ogorčenju; nejevoljna se je pripravljala, da stopi pred samega mestnega župana. . . . V tem jih iznenadi grom in takoj nato močan blisk.

Kakor na angelskih perutih priplava iz jasnih višin snežno bela meglica in obstoji na kraju prvega prikazanja. Srca navzočih so vtrpala v nekakem skrivnostnem pričakovanju in jo zrla, dokler se ni dvignila, nežno in milo, vzhajajočemu soncu nasproti. . . . Zadušene so bile maščevalne misli, srca vsch so bila le ob prelepi Sončni roži, ki je odplavala proti nebu. . . .

Umrlo je upanje v srcih nedolžne dečice, da se ta mesec snide s svojo prelepo Gospo. Pa temu ni bilo tako! — Par dni za tem (19. avgusta) v trenutkih, ko so najmanj pričakovali se jim sredi pastirske ravni prikaže sveta Devica. — To pot izrazi željo, da se ji iz danih denarnih prispevkov sezida kapelica na kraju prikazni.

Topel materinski pogled in nasmeh je bil poslovlilo do prihodnjega 13. septembra. . . .

(1) Končala par mesecev za tem.

(2) Na povelje škofa iz Leira je izpričala Lucija v pisnu svojo skrivnost leta 1938, ki je bilo v javnost dano šele leta 1943. Nanaša se na vojno, ki je imela v kratkem izbruhniti, saj Lucija jasno zatrdi: "To je vojna, koje začetek je pred durmi. . . ."

(3) Izreden severni sij v noči od 24 do 25 januarja 1938, viden v celi Evropi, ki pa je ostal zvezdoznanstvu nerazjasnjeni pojav.

(4) Posvetitev Rusije 31. oktobra 1942 leta.

Cirilova noč na Paternalu letos 8. jul. rojaki in številu. Moški na suha.

Za prijatelje nekaj za odru. Začetek na Avale

LA LITURGIA ESLAVA

El 7 de julio se celebra la fiesta de los apóstoles eslavos, San Cirilo y San Metodio. Aunque griegos de nacimiento, nacidos en Salónica, tienen el honor de ser fundadores de la cultura eslava, pues ellos, al recibir la sublime misión de anunciar el Evangelio a los eslavos en Moravia han preparado para tal fin los libros necesario para su apostolado y con eso han puesto la base para el idioma literario eslavo.

En primer lugar inventó San Cirilo el abecedario, ya que para el idioma eslavo no alcanzaron las letras griegas. Tienen esas nuevas letras cierta semejanza con las mayúsculas griegas, pero son diferentes. Hoy sólo se usan en los confundirse la escritura de San Cirilo con la "ciriliza", que libros litúrgicos del rito que se llama "glagol". No ha de son letras usadas hoy día por los eslavos ortodoxos (rusos, ucranios, servios, búlgaros).

Otra dificultad que tenían que vencer los fundadores de la cultura eslava fué la del idioma. En aquel entonces no existían todavía grandes diferencias entre varios grupos eslavos. Cirilo sabía el eslavo que se habló en Salónica, cuya población se componía de muchos eslavos.

Al empezar la evangelización de Moravia, los apóstoles ya tenían listos dos libros: el misal y el ritual. Indescriptible fué la alegría del pueblo en Velegrad cuando por primera vez oyeron en sus propias palabras "las glorias de Dios". Así se relatan tres escritos antiguos donde se dan muchos detalles de las hazañas de los dos apóstoles. Estos escritos han sido compuestos en idioma eslavo y con letras de Cirilo y Metodio por los discípulos de éstos santos misioneros.

HUBO MOTIVOS POLITICOS

que ocasionaron una empresa de tanta trascendencia cultural. En aquellos años (850) ya se había despertado la conciencia nacional eslava. Lo motivaron los métodos nada evangélicos de los misioneros alemanes que venían de Salzburgo, entonces sede principal del cristianismo alemán. Más adictos aquellos misioneros al rey de los alemanes que al sucesor de San Pedro en Roma, se empeñaban mucho más por conquistar nuevas tierras que por convertir las almas, valiéndose del evangelio como pretexto para sujetar a los vigorosos pueblos eslavos.

Aquí tuvo ya principio la lucha milenaria entre los germanos y los eslavos.

Coincidió eso con la época de gran tirantez entre Roma y Constantinopla, pues ya entonces estaba en marcha el gran cisma de Oriente.

Rastislao, príncipe de Moravia, en vista del peligro alemán, se dirigió a la Santa Sede en Roma, pidiendo consejo. Su gente no entendía a los misioneros alemanes y pedía por consiguiente que se le mandasen los que pudiesen ser entendidos por el pueblo. El Papa Nicolás V le aconsejó que se dirigiese a Constantinopla y efectivamente llegó allá su legación en 863.

Ya se ve, que no se trataba de una aventura caprichosa, sino que todo siguió un plan bien premeditado.

Aunque en Roma no tenían simpatía hacia la admisión de nuevos idiomas litúrgicos, y no accedieron jamás a autorizar el idioma alemán ni francés, a pesar de repetidas insistencias en aquella época, aprobó en cambio papa Nicolás con agrado el eslavo como idioma litúrgico. En vista del inminente peligro, de que los pueblos eslavos por en antagonismo germano, se inclinasen hacia el oriente griego, que no se oponía a la introducción de idiomas nacionales en la liturgia, optó Roma por conceder a los eslavos una concesión tan especial.

LA OPOSICION GERMANA

No demoraron las autoridades alemanas eclesiásticas (Salzburgo y Ratisbona) y políticas su reacción. Graves acusaciones se levantaron contra los dos santos apóstoles, de-

VELIKA PRIREDITEV "SLOVENSKEGA DOMA" bo 22. JULIJA ob 5 pop.

v dvorani "Centro Armenio", ulica Acevedo 1353. Pri sporedu bodo sodelovala vsa slovenska društva, ker je prireditev 16-letnice kulturnega delovanja Sl. D.

nunciándoles como herejes. Para poner término al pleito, los llamó el Papa a Roma y llegaron allí en 867, tributándoseles una recepción magnífica. Se constituyó una comisión para examinar la doctrina y los libros de ellos, terminando todo con una misa en el idioma y liturgia eslava, con lo cual fué solemnemente aprobado el nuevo idioma para lengua litúrgica.

Más todavía. Los dos hermanos trajeron consigo también 50 jóvenes de Moravia y Eslovenia que fueron luego ordenados sacerdotes para celebrar las liturgias en aquel idioma. Cirilo murió a los pocos días, pero a Metodio lo ordenaron arzobispo con sede en la antigua ciudad de Sirmio en Panonia, subordinándole a Panonia y Moravia, creando así la Iglesia católica eslava subordinada directamente a la Santa Sede.

Increíble fué la oposición de los obispos alemanes que se apoderaron de Metodio con violencia y a los tres años recién lo dejaron libre merced a la intervención energética del Papa Hadrián II. Pero de nuevo levantaron calumnias contra la ortodoxia de Metodio que otra vez salió triunfando contra todos sus enemigos con un nuevo decreto por el cual aprobó el Papa Juan VIII solemnemente y con un decreto bien extenso la liturgia eslava y la fe apostólica de San Metodio.

El curso posterior de la historia no favoreció a la cultura eslava y a la obra de San Cirilo y San Metodio. La política germana prevaleció en Panonia y Moravia, después de la muerte de San Metodio (885). Los papas siguientes no han tenido fuerza suficiente para poder sujetar a los poderosos reyes germanos que obligaron a los débiles príncipes de Moravia y Panonia a desterrar a los sacerdotes de la liturgia eslava.

Pero quizás esta tragedia misma fué el punto de salida del paso gigantesco que luego hizo la obra de los santos apóstoles. Los expulsados discípulos de San Metodio llevaron su liturgia a la Carniola, Istria y Dalmacia donde hay todavía hoy regiones que la conservan. Mayor sin embargo fué el éxito que tuvieron aquellos portadores de la liturgia eslava, que se refugiaron a Bulgaria, Servia y Rusia, pues todos esos pueblos aceptaron de ellos la luz del Evangelio y el libro eslavo que forma así la base de todas las literaturas eslavas.

Cierto es, que estos tres pueblos, por su vinculación con Constantinopla, quedaron más tarde separados de Roma, pero hay un lazo muy grande que les une con los pueblos eslavos unidos con Roma: los dos apóstoles eslavos, los santos hermanos Cirilo y Metodio, que constituyen también la base para la reconciliación deseada.

La liturgia de san Cirilo en el oriente eslavo fué más tarde modificada y adaptada al idioma más moderno, pero en Dalmacia e Istria se conserva hasta hoy día el mismo rito y el mismo idioma eslavo con el cual celebraron la misa estos santos.

Muchas veces a través de los siglos se renovaron los ataques contra la liturgia eslava en los países católicos, pero la Santa Sede salió siempre en su defensa, hasta que el papa Pío XI volvió a reimprimir su misal (1926) concediendo a todos los países católicos de idioma eslavo que pueden introducirlo si el pueblo así lo desea.

Si bien no se llegó todavía a la puesta en práctica de dicho privilegio, fué aceptada con gran satisfacción otra concesión del mismo papa Pío XI, que autorizó para la misa latina cantada la epístola y el evangelio en el idioma nacional, como también en la administración de todos los sacramentos y bendiciones que contiene el rito romano.